

in dit bulletin

Activiteiten

2

Het filmfestival

Een uitgebreid interview met Peter en Petra Lataster.

Nieuwe rubriek!

5

Kunst in de Plantage

Galleries in de Plantage:
Willem Baars Projects

Literaire middag

3

Aleid Truijens

Jos van Hest interviewt Aleid in de Hortus over Hella Haasse.

Plantage Poëzie Prijs

4

Daniel Levi

Interview met de maker van PPP prijs 2022 voor de winnaar.

SOOP-lezing

5

Over Plantage kraaien en het Groote Museum

De jaarvergadering

4

Trio Strotski

Met hun nieuwe voorstelling "Karmozijnrode meisjes". In de blauwe sterrenzaal van Artis.

En verder...

Joke van der Wey over Jong in de Oorlog

6

Het Plantagegedicht van J.B. Charles

6

Foto voorzijde:

De Scharrebiërsdijk richting het centrum.

Van de voorzitter

Laat het najaar maar komen

We hoeven het niet over de zomer te hebben, die is en was warm, hield ons af en toe binnen in de koelte, maar we kunnen er weer uit! Helaas moest 'Hoe maakt u het' met Harry de Winter even worden uitgesteld (maar niet afgesteld), maar verder hebben we dit najaar een breed programma, film, theater, poëzie, muziek en ook weer een literaire middag!

We beginnen met het filmfestival. Voor de jaarvergadering zijn we te gast bij Artis, deze sluiten we af met het theaterstuk Karmozijnrode Meisjes! De uitreiking van de Poëzieprijs wordt opgeluisterd met muziek van het Amsterdams Snaren Trio. Misschien leuk om het net uitgekomen boek Vijftig onmisbare gedichten van Remco Campert te lezen om u vast op te warmen. Op de literaire middag gaan we Leven in verbeelding van en met Aleid Truijens bespreken, het boek dat zij schreef over Hella Haasse. Een dik boek waar u alvast aan kunt beginnen, maar ook zonder het gelezen te hebben belooft het weer een mooie middag te worden. Kortom, we hebben weer veel mooie culturele activiteiten voor u georganiseerd.

Van harte welkom!

Peter en Petra Lataster te gast op filmfestival

‘Wij willen het publiek in een verhaal onderdompelen’

In de eerste post-corona editie van het Vrienden-filmfestival pakt de filmcommissie meteen stevig uit. Te gast zijn Peter en Petra Lataster, gelauwerd documentairemakers en winnaars van drie Gouden Kalveren waarvan een voor hun veelbekeken bioscoopfilm ‘De kinderen van Juf Kiet’. Op zondag 4 september laten zij in Desmet de bitterzoete dansfilm ‘Birth-Day’ zien, gevolgd door ‘Niet zonder jou’, een intiem portret van de ouders van Peter, beeldend kunstenaar Ger Lataster en fotografe Hermine van Hall.

Interview door Erik Hardeman

Peter Lataster (1955) uit Amsterdam en Petra Czisch (1954) uit Dessau ontmoeten elkaar in 1976 tijdens hun studie aan de Filmhochschule in Potsdam. “Er studeerden daar toen veel buitenlanders”, vertelt Petra, “en ik had altijd een beetje met ze te doen, dus ik nodigde ze wel eens uit om samen iets te ondernemen. Op een dag vroeg ik Peter en een meisje uit India te eten. Ik had speciaal snelkookrijst en twee blikjes vis voor ze gekocht. Vooral snelkookrijst was in die tijd in de DDR iets heel sjieks, dus ik dacht echt dat ik een heerlijke maaltijd voor ze had gemaakt.” Ze lacht bij de herinnering. “Pas later besepte ik dat dat voor mensen uit het westen toch wat anders lag. Maar Peter was zo beleefd dat hij er niets van zei en alles braaf opat.”

Ze maakten samen hun eindexamensfilm en die samenwerking beviel zo goed dat zij besloten om niet alleen hun loopbaan maar ook hun verdere leven te delen. Petra verhuisde naar Amsterdam, waar ‘De Bekoring’, een film over beeldhouwer en verzetsman Frits van Hall hun eerste gezamenlijke project werd. Petra: “Toen merkten we opnieuw hoe fijn we het vonden om samen aan een film te werken. We verschillen soms wel van mening en dan kan het er heftig aan toe gaan, want we zijn allebei gepassio-

neerd als het over kunst gaat, maar we krijgen nooit ruzie. Op een avond toen een vriend bij ons kwam eten, hadden we weer eens zo’n dispuut. De volgende dag belde hij bezorgd op om te vragen of het weer goed was tussen ons. Hij had niet begrepen dat we zo’n felle discussie juist heerlijk vinden.”

Niet activistisch

Inmiddels hebben de Latasters een respectabel oeuvre op hun naam staan waarbij vooral de langere films zich kenmerken door hun maatschappelijk engagement. Zo maakten zij een documentaire over de impact van borstanker op het leven van drie vrouwen en volgden zij vier maanden lang het leven van de verstandelijk gehandicapte Jeroen. Peter: “We willen dat een film van ons ingebed is in het maatschappelijk discours, maar zonder activistisch te zijn. Wij willen een verhaal vertellen en het publiek daarin onderdompelen. Natuurlijk vinden wij het mooi als een film van ons een van de stemmen in het maatschappelijke debat wordt. Zo is onze film over Juf Kiet een rol gaan spelen in het debat over wat goed onderwijs is. Sterker nog, Juf Kiet is inmiddels zo’n beetje onze nationale juf geworden, die bij allerlei talkshows verschijnt en daar din-

gen op zeer heldere en nuchtere manier duidelijk maakt. Heel leuk, en belangrijk, maar we vinden de vorm, de esthetiek van een film net zo wezenlijk.”

Een film van Peter en Petra Lataster kenmerkt zich doordat de filmmakers ruim de tijd nemen om hun verhaal te vertellen. Petra: “Wij willen – en dat is echt onze handtekening – een proces of een handeling zo volledig mogelijk in beeld brengen. Toen we bijvoorbeeld in de klas van Kiet zagen dat Leanne ging leren om een A te schrijven, zijn we haar voortdurend blijven volgen om het hele proces vast te leggen in de hoop dat we uiteindelijk zouden kunnen laten zien hoe prachtig zij een A had leren schrijven en hoe blij ze daarmee was. Dat vergt veel filmtijd en ook veel geduld bij het monteren. Op de filmacademie hebben we geleerd om van zo’n handeling het begin op te nemen, dan de camera uit te zetten tot ergens halverwege en daarna weer te wachten op het slot van de handeling. Maar als je dat doet, mis je heel veel details die juist essentieel zijn voor het leerproces.”

In hun samenwerking is er geen sprake van een duidelijke rolverdeling, zegt Peter Lataster. “Soms is een van ons de motor van een project, dan weer de ander. Dat gaat heel soepel. Wie het beter weet, neemt de leiding en dat kan van dag tot dag, zelfs van uur tot uur verschillen. Zo werken we ook samen aan de montage van onze films. Soms weet Petra het beter, soms ik.”

De enige uitzondering is het filmen zelf, omdat Peter de vaste cameraman is. Omdat ze tijdens het filmen nooit met elkaar praten maar elkaar wel af en toe iets willen zeggen, hebben ze een eigen tekentaal ontwikkeld. Petra: “Als Peter bijvoorbeeld zijn pink omhoog doet, stelt hij voor om te stoppen met filmen, maar als ik die pink dan weer omlaag druk, dan ben ik van mening dat we toch beter nog even door kunnen gaan.”

Tuinslang

Centraal in het programma van het filmfestival staat dit jaar de documentaire ‘Niet zonder jou’, waarin we van dichtbij zien hoe kunstschilder Ger en fotografe Hermine met de beperkingen omgaan die ouderdom en ziekte met zich meebrengen. Ook in deze film was het ritme heel belangrijk, zegt Peter. “Omdat we wilden dat de kijkers met Ger en Hermine zouden kunnen meevoelen,

Fragment uit 'Niet zonder jou'.

hebben we in die film bewust hun tempo aangehouden. We hebben gebruik gemaakt van lange shots en trage camera-bewegingen van de een naar de ander, waardoor benadrukt wordt dat je naar oude mensen zit te kijken."

Petra: Vooral over de vraag of het tempo wel klopt, kunnen we aan het eind van een draaidag soms stevige discussies hebben. Een film moet de kans in zich bergen om zeer poëtisch te worden en dat hangt mede af van het ritme. Als je in een film over ouderen op eens een heel snelle scène draait, dan klopt dat volgens de logica van die film niet. Bij 'Niet zonder jou' zeiden we in de montage vaak tegen elkaar: deze overgang tussen twee scènes is te effectief,

laten we dat maar anders doen."

Een mooi voorbeeld van hun manier van werken is een lange scène waarin Hermine vergeefs probeert om een tuinslang in elkaar te zetten. Peter: "Wat je als kijker moet begrijpen is dat het haar niet lukt om die slang in elkaar te zetten, maar dat dat er niet toe doet, omdat ze gelukkig is om in de tuin bezig te kunnen zijn. We wilden laten zien dat ook iemand die dement is intens plezier aan iets heel simpels kan beleven en dat dat iets heel ontroerends heeft. En dat werkt. Die scène neemt maar zeven minuten in beslag van de ruim tachtig minuten die de film duurt, maar recensenten hebben het altijd over die ene scène."

HET PROGRAMMA

13.00 uur: Opening en introductie Peter en Petra Lataster

13.10 uur: BIRTH-DAY, 2004, 37'

Tussen onze Birth-day en onze Death-day verkwisten we veel tijd en energie met creëren, liefde, verlangen en verwarring... en gedurende een groot deel van deze tijd maken we onszelf belachelijk. Mozart, wiens muziek Jiri Kylian voor deze productie heeft gebruikt, is het beste voorbeeld van iemand wiens tijd tussen dag 'A' en dag 'Z' pijnlijk beperkt was. Maar niettemin begreep hij het leven in al zijn rijkdom, fantasie, clownerie en waanzin. Het is zijn geest, en zijn aanvaarding van het feit dat ons leven niet meer is dan een maskerade of een repetitie voor iets diepers en betekenisvollers, die Jiri Kylian heeft geïnspireerd bij het maken van dit werk.

13.50 uur: Gesprek en vragen uit de zaal

14.10 uur: Unieke preview van een fragment uit de nieuwe film van de Latasters, REIS DOOR ONZE WERELD (werktitel), die dit najaar in première zal gaan.

14.20 uur: Gesprek en vragen uit de zaal

14.40 uur: PAUZE

15.10 uur: Niet zonder jou, 2010, 84'

Niet zonder jou is een intiem en ontroerend portret van een bejaard echtpaar, Ger Lataster en Hermine van Hall, gefilmd door hun zoon en schoondochter. Van zeer dichtbij toont de documentaire het laatste jaar dat kunstschilder Ger en fotografe Hermine met elkaar doorbrengen, na een huwelijk van 65 jaar. Alles wat in hun leven vanzelfsprekend was begint uit elkaar te vallen. Door Ger's doofheid en Hermine's dementie stapelen de misverstanden zich op en neemt hun vertwijfeling toe. Maar in tuinieren en vooral in kunst vinden ze nog steeds een bron van geluk en troost. Ger probeert te blijven schilderen terwijl zijn muze Hermine steeds zieker en verwarder wordt. Het moment van afscheid nemen komt onherroepelijk dichterbij. Na Hermine's dood wordt een terugkeer naar het schilderen een kwestie van overleven voor Ger. Niet zonder jou is een ode aan de liefde en aan de kracht van kunst.

16.35 uur: Afsluitend gesprek

17.00 uur: Borrel
Gespreksleiding: Hetty Krapels:

HET FILMFESTIVAL

Datum	Zondag 4 september
Locatie	Desmet Studio's
Toegang	Gratis, niet leden €5,-

De literaire middag

Schrijfster Aleid Truijens over Hella S. Haasse

Zondagmiddag 6 november 2022 van drie tot vijf uur gaat Jos van Hest in gesprek met Aleid Truijens over de biografie 'Leven in verbeelding', die ze schreef over Hella S. Haasse (1918-2011). Dat gaat gebeuren in de Laranja-zaal van de Hortus Botanicus, speciaal voor de Vrienden van de Plantage.

Hella S. Haasse staat bekend als schrijfster van bestsellers als 'Heren van de thee' en 'Sleutelooier' en vooral de everseller 'Oeroeg'. Aleid Truijens kreeg toegang tot het gehele persoonlijke en literaire archief van Haasse, sprak met familie, vrienden en collega's en schreef op basis daarvan een biografie van een vrouw voor wie schrijven echte noodzaak

was: 'Ik kan eigenlijk niet leven en omdat ik niet kan leven, schrijf ik.'

Aleid Truijens werkte bijna acht jaar aan deze bio die dit jaar verscheen en die bij Haasse-liefhebbers veel tweewegbracht. Het belooft een fantastische middag te worden!

LITERAIRE MIDDAG

Datum	Zondag 6 november, 15.00 uur
Locatie	De Hortus
Toegang	Gratis, niet leden €5,-

De Plantage Poëzie Prijs

'Ik ben altijd blijven spelen!'

Daniel Levi is de keramist van wie dit jaar een werk aan de winnaar van de Plantage Poëzie Prijs wordt geschonken. Het thema van de 31ste editie is: Spiegel. En met die vraag open ik ons gesprek: heeft het thema Spiegel je geïnspireerd bij het uitkiezen van één van je keramieken? Daniel: "Al mijn werk weerspiegelt mijn grote liefde voor reizen, de natuur en architectuur! Ik laat mijn fantasie, waarin abstracte en figuratieve elementen willen smelten, graag de vrije loop."

Interview door Kathleen Warners

Daniel Levi is geboren en opgegroeid in Israël. Zijn ouders kwamen uit Jemen. Toen Daniel op vakantie was in Amsterdam, kwam hij zijn grote liefde tegen, degene met wie hij nog steeds samenwoont. Hij werkte destijds in een galerie waar hij keramiek leerde maken. Hij werd aangenomen op de Rietveld Academie en is sinds 1991 zelfstandig kunstenaar. Hij woont in onze Plantagebuurt en heeft een atelier in Amsterdam Noord.

Daniel heeft ongelooflijk veel van de wereld gezien. Dat is één van zijn grootste inspiratiebronnen. Landschappen en culturen leren kennen en contact maken met mensen. Zijn CV toont een indrukwekkende lijst van bezochte landen, vaak in combinatie met tentoonstellingen, gastlessen en workshops.

De neerslag van al die reizen is overal in zijn werk terug te vinden. Er zijn veel vaste elementen in zijn sculpturen te herkennen: het gezicht van Boeddha, lama's, bananen, kleine maskers, soms een helikopter, maar altijd op een basis van elementen uit de architectuur, zoals poorten, bruggen en torens. "Van modder iets moois maken, dat vind ik fijn! Ik maak uit verschillende grondstoffen ook mijn eigen slib. Het liefst blijf ik altijd spelen met mijn klei"

In het kader van de uitreiking van de Plantage Poëzie Prijs 2022 is mijn laatste vraag: Daniel, heb jij een lievelingsgedicht?

"Zeker! In mijn pubertijd hoorde ik over de Griekse dichter Kavalis, die overigens in Egypte geboren is. Ik vond zijn werk meteen fantastisch! Eén van zijn mooiste gedichten vind ik:

*Wanneer ze tot leven komen
Tracht ze te bewaren, dichter,
hoe weinigen zich ook grijpen laten.
De droombeelden van je liefde.
Breng ze, halfverborgen, in je regels.
Tracht ze vast te houden, dichter,
Wanneer ze in je geest tot leven komen,
des nachts, of in de glans van de middag*

Uit: Dertig Gedichten Konstantinos P. Kavafis
(Vertaling Hans Warren en Mario Molengraaf)

DE PLANTAGE POËZIEPRIJS 2022

Datum	zaterdag 1 oktober, 15.00 uur
Waar	Luther Museum, Nieuwe Keizersgracht 570
Toegang	Gratis, niet leden €5,-

De jaarvergadering en Trio Strotski

DE JAARVERGADERING

Ook dit jaar organiseren de Vrienden weer een jaarvergadering. Wij presenteren dan de de jaarstukken in de Blauwe Sterrenzaal van Artis. Na het officiële gedeelte hebben we Trio Strotski uitgenodigd om hun nieuwe theaterproductie *Karmozijnrode meisjes* op te voeren. U kent ze wellicht nog van hun voorstelling *1000 kleine balletjes* in de zaal van het Generator hotel vorig jaar.

Karmozijnrode meisjes (of De Chaos Die Wij Zijn) is een voorstelling over Russische avant-gardisten uit de jaren 20 en 30 van de twintigste eeuw. Dichters, componisten, beeldend kunstenaars, zwerfmonniken, zonderlingen, fantasten! Hooggestemde idealen die zich paren aan woeste experimenteerlust! Verstilde overpeinzingen en luidruchtige voordrachten! Roerig elan en tomeloze ambitie. Maar ook: verdachtmakingen, manipulatie, terreur en angst! Weg met de goede smaak!

Weg met romantische slijmerigheid en diepzinnigheid! Weg met de zogenaamde begrijpelijkheid! Lang leve de associatieve logica! Schrijven als een vrachtauto in een salon! Een nieuwe mens, een nieuwe taal! Anarchistisch! Transrationeel! ZAOEM!

DE JAARVERGADERING

Datum	Dinsdag 13 september, 20.00 uur
Locatie	Artis, de Blauwe Sterrenzaal
Toegang	Gratis, niet leden €5,-

Trio Strotski: Henri Overduin, Guy Sonnen en Henk Zwart.

Interieur galerie met werk van klaas gubbels & emo verkerk | paintings

Nieuwe rubriek: Kunst in de plantage

Willem Baars Projects

Interview: Joke van der Wey

De Hoogte Kadijk. Vroeger een straat met veel bedrijven. Zo ook nummer 17hs waar sinds 2010 gevestigd is: Willem Baars Projects. De voormalige hobbygarage is omgekat tot galerie, om een term te gebruiken die herinnert aan het autobedrijf. De muren zijn blinkend wit, maar het is alleen van achteren een echte 'white cube', het straatgedeelte heeft schuine wanden.

'Die verbouwing is gedaan door architectenbureau Concrete', zegt Willem Baars, 'het gerenommeerde architectenbureau dat ook het Hyatt heeft ontworpen aan de Sarphatistraat, maar indertijd waren ze nog niet zo beroemd als nu.' En waarschijnlijk ook niet zo duur. Dit jaar bestaat zijn galerie 25 jaar, hij is er in 1997 mee begonnen in de Henri Polaklaan. Hij kent de buurt goed, de Hoogte Kadijk is ook maar een kleine zijstap verwijderd van de Plantage waar Willem al sinds jaar en dag op de Parklaan woont.

Willem Baars, die zich aanvankelijk focuste op de kunsthandel, begon vanaf 2003 met het actief vertegenwoordigen van kunstenaars. En niet de minsten: de expositie met schilderijen van Emo Verkerk en Klaas Gubbels is net voorbij. En onder de kunstenaars van wie hij werk verhandelt vinden we grote namen als Armando, Kienholz en Sol Lewitt.

Wat doet zo'n chique galerie in dit stuk van de stad?

Willem: 'de meeste galleries zitten in de Jordaan, dus ja, ik zit hier uit de loop. Daar staat tegenover dat klanten van buiten de stad hier makkelijk kunnen parkeren. En ik doe toch niet mee aan iets als Art Amsterdam, hoewel dat de laatste tijd wel goed georganiseerd wordt.'

Hij zit hier dus goed. Baars is van opleiding kunsthistoricus en ging op de middelbare school al naar veilingen. Ook de handelsgeest zat er al vroeg in. 'Een fijne combi, eigenlijk doe ik het nog steeds zo. In de angelsaksische kunstwereld is het heel gewoon, de galerie valt onder primary work, wat verhandeld wordt onder secondary.'

Maar die studie kunstgeschiedenis deed hij ook niet voor niets: 'Ik vind het belangrijk dat ik een wetenschappelijke achtergrond heb, die bagage heb je nodig. De essentie van mijn werk is communiceren over de keuzes die ik maak. Zo'n keuze voor een bepaald werk of een bepaalde kunstenaar maak

ik niet zomaar met de natte vinger of omdat het commercieel interessant is. Ik wil mensen goed en gefundeerd kunnen uitleggen waarom ik iets vind.'

Baars houdt heel erg van oppervlakken. Hij exposeert dan ook alleen schilderijen, tekeningen en beeldhouwwerken: 'die weerstand van verf en klei...' Foto's komen er niet in. Iedereen kan tegenwoordig een goeie foto maken. En de tegenwoordig alomtegenwoordige videoinstallaties hebben de Hoogte Kadijk ook nog niet bereikt. Wél prachtig werk van wat oudere kunstenaars die al een hele carrière achter zich hebben en toch een beetje naar de achtergrond zijn gedrukt. Baars noemt het zijn follow-up gallery, want de kunstwereld werd ineens wel erg jong en hip. Zonde van die kunstenaars die alleen nog in musea hingen en niet meer verkocht werden. Daar heeft hij weer wat nieuw leven in geblazen.

Zoals gezegd, Willem Baars Projects zit hoog in de markt. Komt er wel eens iemand zomaar binnenwandelen, een Plantagebewoner of zo? 'Ja hoor, dat gebeurt. Als we er zijn en er hangt wat, dan kan je gewoon binnenkomen. En we zijn tijdens tentoonstellingen van woensdag tot zaterdag sowieso geopend tussen 12 en 6.' Alleen nu even niet, er is een zomerstop. Eind september zijn alle kunstliefhebbers weer welkom. Wat er dan te zien is staat nog niet vast, maar we kunnen ons alvast verheugen op Morgan Betz en Karin Cytter, die komen in januari.

Willem Baars

SOOP-lezingen

Ook dit najaar weer lezingen in de SOOP.

27 oktober | Denise Citroen over kraaien
Denise geeft een lezing over de kraaienfamilies die bij ons in de Plantage wonen. Kraaien hebben een slechte reputatie, ze roven nesten en vogeltjes. In horrorfilms is hun scherpe gekras vaak op de achtergrond te horen, terwijl hun neven de kauwen veel (kind)vriendelijker te boek staan. Kraaien worden ook onderschat, ze zijn superslim, houden van spelletjes en uitdagingen en hun vermogen om alles en iedereen in hun omgeving waar te nemen is fenomenaal. Een praatje over kraaien en mensen met foto's en videobeelden.

Datum volgt | Karlien Pijnenborg over het Groote Museum
Karlien Pijnenborg is Hoofd Academie & Groote Museum bij ARTIS. Het Groote Museum is een nieuw museum van ARTIS. Het biedt ervaringen over de verbinding met jezelf, je lichaam en al het andere leven op de wereld. Van communicerende planten tot een wedstrijdje met een chimpansee of een geurtunnel waar herkenning en ontmoeting elkaar afwisselen: het is een persoonlijke expeditie, kriskras door het museum. Zodra de datum bekend is sturen wij u een mail.

SOOP LEZINGEN

Inloop: 16.00 uur, lezing: 16.30 uur. Na afloop een buurtborrel

Illustratie: Joanna Blaisse

Observaties uit de buurt

Jong in de Oorlog

Joke van der Wey

Waarom heeft 'Jong in de Oorlog' zo'n indruk op me gemaakt? In dit pas verschenen boek van Willem Campschreur en Ester Wouthuysen wordt een beeld geschetst van de Plantage-Weesperbuurt door de ogen van kinderen die daar in de oorlog woonden en naar school gingen.

In feite staat er eigenlijk helemaal niet zoveel nieuws in. Dat de Tweede Wereldoorlog in onze buurt vreselijk heeft huisgehouden is overbekend. Er zijn al planken over volgeschreven.

Waarom raakt nu juist dit boek me zo? Omdat ik mijn vertrouwde buurt zie door kinderogen. En voor die kinderen, of ze nou joods of katholiek waren of uit een socialistisch nest kwamen, veranderde de oorlog hun gewone buurt vol vriendjes, school en burens in een omgeving waarin heel veel mis ging.

Al meer dan veertig jaar fiets ik door de Plantagebuurt. Al die tijd passeer ik de plaquette naast de Artisingang waarop de vernieling van het bevolkingsregister wordt herdacht. Je let er niet meer zo op. Maar nu ik het getuigenis lees van slagerszoon Jan Jonker, 9 jaar oud toen die aanslag plaatsvond, komt daar een emotionele laag bij. Op 27 maart 1943 werd Jan wakker van een luide knal en zag hij door de ramen van zijn slaapkamer aan de straatkant een enorme brand met vlammen tot wel dertig meter hoog. Jan vertelt ook dat de brandkraan voor de slagerij stond en dat brandweerlieden probeerden om het aansluiten van de slangen te saboteren. En als ze gedwongen door de Duitsers die aansluiting toch fiksten maakte een brandweerman meteen daarna een grote snee in de slang.

Het moet behalve eng toch ook spannend geweest zijn en ik kijk met Jan mee. Ook als hij getuige is van het leeghalen van Beth Sjalom, het bejaardentehuis voor welgestelde Joden op de hoek van de Plantage Middenlaan, midden op de dag. Dat is niet spannend, dat is alleen heel droevig. De oude Jan stikt in zijn verhaal, hij vindt het te moeilijk om verder te vertellen. Dat ontroert mij ook, dat veel van de stokoude geïnterviewden uit het boek het na zo lange tijd nog steeds te kwaad krijgen als ze in hun oorlogsherinneringen moeten duiken. Dit is maar een voorbeeld, maar het boek, prachtig vormgegeven met veel foto's en kaartjes, staat vol van 'portals' naar de oorlogsgeschiedenis van onze buurt. Nog nooit heb ik zoveel contact gevoeld met het verleden van mijn omgeving. Klinkt misschien een beetje plechtig, maar ik ben er dankbaar voor.

Plantagegedicht

De boom

Ik heb daarnet een boom gekocht,
nou ja, een boom, zo'n drie voet hoog.
Daarvoor wordt nu een plaats gezocht.
Je zegt: het is een tak, meer niet.
Hoho, met wortels en een kleine kluit;
je zult eens zien, daar groeit wat uit!

Het wonder is, hoe hebben ze de takken
er nu al in kunnen verpakken
met blad en knop, bloesem en al.
Ja, alles wat hij worden zal
zit er al in, zelfs brandhout na zijn dood.
Maar eerst wordt hij nog even groot.

J.B. Charles (1910 -1983)

Uit: Turner Court. Bezige Bij, Amsterdam 1982.

Ledenaanbieding

Leden van de Vrienden van de Plantage kunnen het boek Jong in de oorlog met korting bestellen voor €24.90. Bestellen kan door een mail te sturen naar activiteiten@vriendenvandeplantage.nl.

COLOFON

Redactie	Jeroen Robbertsen, Erik Hardeman en Joke van der Wey
Eindredactie	Erik Hardeman.
Vormgeving	Jeroen Robbertsen. Zin-in-vorm.nl
Uitgave	Vereniging Vrienden van de Plantage, Nwe Keizersgracht 108, 1018 VG Amsterdam
Bestuur	René Mentink, Tom Schulpen, Joop Hox, Liesbeth de Ruijter, Jeroen Robbertsen en Kathleen Warners

WORD VRIEND VAN DE PLANTAGE

Nieuwe leden aanmelden via www.vriendenvandeplantage.nl. Contributie particulieren €20, huisgenoten €8, instellingen/bedrijven vanaf €50 p.j. Betalingen NL04 INGB 0004 4314 90 t.n.v. Vereniging Vrienden van de Plantage, Amsterdam.

HIER DE
ADRESSTICKER